

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/351/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2211202332
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jozef Mačej
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2013:2211202332.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu Mgr. Jozefa Mačēja a sudcov JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Fedora Benku v právnej veci navrhovateľa: I. V., nar. XX. Q. XXXX, bytom P. W., Y. Z. XXXX, zast. advokátom: JUDr. Jozef Tuhovčák, Bratislava, Záhradnícka 41, proti odporkyni: S. V., nar. XX. X. XXXX, bytom X., D. XXX/XX, zast. advokátkou: JUDr. Eva Skačániová, Dunajská Streda, K. B. Bartóka 789/3, o rozvod manželstva a úpravu výkonu práv a povinností k maloletej: Y. V., nar. XX. P. XXXX, bytom u navrhovateľky a zast. opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Dunajská Streda, o odvolaní odporkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 3. mája 2012 č. k. 8C/38/2011-211, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti výživného m e n í tak, že navrhovateľ je povinný platiť maloletej pre čas po rozvode manželstva rodičov dieťaťa výživné v sume 200 eur mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci vopred do rúk odporkyne.

Zročné výživné za obdobie od 22.6.2012 do 16.10.2013 v sume 1.760 eur povoľuje navrhovateľovi zaplatiť v splátkach po 50 eur mesačne spolu s bežným výživným počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku s tým, že omeškanie so splnením čo i len jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa rozviedol manželstvo navrhovateľa a odporkyne; na čas po rozvode zveril maloletú Y. do osobnej starostlivosti odporkyne s tým, že táto ju bude zastupovať a spravovať jej majetok a navrhovateľ bude povinný jej platiť výživné vo výške 150 eur mesačne vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca vopred do rúk odporkyne; navrhovateľovi styk s maloletou neupravil a rozhodnutiu o trovách konania vyhradil samostatnému rozhodnutiu po právoplatnosti vo veci samej.

Odporkyňa napadla rozsudok v časti výživného. V odvolaní vytkla súdu prvého stupňa, že v napadnutej časti neúplne zistil skutkový stav a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, v dôsledku ktorých rozsudok v napadnutej časti je nedôvodný a v rozpore s ustanoveniami § 62 ods. 2, 5 a § 75 ods. 1 Zákona o rodine ako aj v rozpore s ustanovením § 120 ods. 2 O.s.p.. Uviedla, že rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 5P/42/2012 zo dňa 14.12.2010 bola maloletá na čas do rozvodu zverená do jej starostlivosti, pričom navrhovateľovi bola uložená povinnosť platiť na jej výživu 100 eur mesačne. Od mesiaca september 2010 sa o maloletú osobne starala výlučne sama, pričom navrhovateľ okrem platenia výživného sa na odôvodnených potrebách maloletej iným spôsobom nepodieľal. Navrhovateľ prevádzkuje samostatnú zárobkovú činnosť ako živnostník, ktorý má v zmysle § 62 ods. 5 Zákona o rodine regulovať svoju podnikateľskú činnosť a najmä výdavky a náklady tak, aby bol schopný plniť si vyživovaciú povinnosť voči maloletej dcére. V rozsudku súdu prvého stupňa absentuje hodnotenie opodstatnenosti, resp. neopodstatnenosti výdavku na strane povinného rodiča vynaložených na získanie príjmov. Doposiaľ platil navrhovateľ výživné na jeho pomaly 16-ročnú

dcéru vo výške 100 eur mesačne, pričom jeho výdavky spojené s úhradou poplatkov za využitie telekomunikačných služieb predstavujú v priemere sumu 150 eur mesačne. Taktiež mal navrhovateľ vypovedať zmluvu o osobnom poistení č. 050423 uzavretú dňa 22.12.1998 medzi ním ako poistníkom a Slovenskou životnou poisťovňou a.s. ako poisťovateľom, kde získal od poisťovne peňažnú sumu rovnajúcu sa odkupnej hodnote poistky, ktorá predstavuje v 14 roku trvania poistného vzťahu sumu vo výške 3.295,82 eur až 4.869,42 eur. S poukazom na uvedené je potrebné pri určení výšky výživného vychádzať z nevyvrátiteľnej právnej fikcie priemerného mesačného príjmu navrhovateľa na úrovni 20-násobku sumy životného minima, v zmysle platných a účinných právnych predpisov. Navrhovateľ bol trestným rozkazom Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 1T/61/2012-65 zo dňa 30. marca 2012 právoplatne odsúdený za spáchanie trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa dopustil voči odporkyňi, pričom príčinou rozvratu manželstva účastníkov bolo agresívne, ničím neodôvodniteľné protizákonné správanie, ktorým neohrozoval len jej život a zdravie, ale aj maloletej dcéry Y. a maloletej Q. S. nar. X. P. XXXX, ktorá bola zverená do pestúnskej starostlivosti odporkyne. Na uvedené skutočnosti súd prvého stupňa nebral žiaden ohľad. Navrhla, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v časti výživného tak, že uloží navrhovateľovi povinnosť platiť výživné na maloletú Y. mesačne v sume 300 eur vždy do 15. dňa toho-ktorého mesiaca vopred do jej rúk.

K odvolaniu odporkyne sa vyjadril navrhovateľ v tom smere, že navrhol rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým mu bola uložená povinnosť platiť na maloletú Y. 150 eur mesačne je v tejto časti správny a akákoľvek vyššia suma by bola preňho likvidačná, keďže na základe doložených daňových priznaní nemá príjmy, ktoré by mu umožňovali platiť výživné vo vyššom rozsahu, pričom svoje výdavky sa snaží minimalizovať. Sumu 150 eur, ktorú zaplatil za mobilný telefón, volá len v jednom prípade a to výnimočne, pričom neobdržal ani žiadne peniaze z vypovedanej poistnej zmluvy alebo iných zdrojov, tak ako to uvádzala vo svojom odvolaní odporkyňa.

Odvolací súd prejednal odvolanie odporkyne proti rozsudku v medziach odvolania, teda len vo výslovne napadnutej časti výživného (majúce povahu čiastkového rozhodnutia s relatívne samostatným skutkovým základom, v danom prípade však pre povahu konania, zahájiteľného aj bez návrhu, bez toho, aby bol viazaný odvolacími návrhmi účastníkov) a to podľa § 214 ods. 1 O.s.p. na pojednávaní, doplnil dokazovanie výsluchom odporkyne, ako aj listinnými dôkazmi a na takomto základe dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné v napadnutej časti zmeniť.

Rozhodnutie o výživnom nebolo správnym, pretože súdom prvého stupňa určené výživné nezodpovedalo zisteným možnostiam, schopnostiam a pomerom výživou povinného navrhovateľa (ako rodiča, ktorému maloleté dieťa nebolo zverené do osobnej starostlivosti a ktorý má štandardne takýto nedostatok kompenzovať práve platením výživného), teda kritériám v tomto smere rozhodným (predovšetkým § 75 ods. 1 Zákona o rodine). Odvolací súd poukazuje na jeden zo záverov svojej ustálenej judikatúry, od ktorého ani v tejto konkrétnej veci nebolo potrebné ustupovať, ktorým je to, že na výživné dieťaťu od jeho rodiča možno zásadne uvažovať so sumami reprezentujúcimi cca 20-25 % čistého mesačného príjmu, samozrejme s prípustnosťou rôznych modifikácií v závislosti na počte vyživovacích povinností či potrebách jednotlivých výživou oprávnených, ale aj povinných osôb.

Odvolací súd preto rozsudok súdu prvého stupňa v časti výživného podľa § 220 O.s.p. zmenil spôsobom vyplývajúcim z prvej vety výroku tohto rozsudku. Navrhovateľ je zamestnaný v spoločnosti CENTRAL EUROPE SK, s.r.o., pričom z potvrdenia tejto spoločnosti vyplýva, že jeho čistý mesačný príjem za obdobie máj 2013-september (vrátane) 2013 bol 334,76 eur a taktiež mu boli za uvedené mesiace vyplatené tzv. diéty vo výške 1022 eur mesačne. Odvolací súd tu vychádzal z toho, že pre účely použiteľnosti platenia výživného je odôvodnené počítať s príjmom 334,76 eur, ako aj polovicou finančných prostriedkov vyplatených na diétach, keď druhá polovica zabezpečuje v dostatočnej miere ich účel, ktorý tieto vo vzťahu k osobe, ktorej sú poskytované má plniť. Preto tu bolo treba vychádzať z príjmu 845,76 eur z čoho podľa judikatúry tunajšieho súdu postihnutelnou pre účely výživného bola suma v rozpätí 169,15 - 211,44 eur, pričom odvolací súd toto určil v hornej hranici v dôsledku toho, že výchovu maloletej zabezpečuje výlučne odporkyňa a odporca sa podieľa na výchove len platením výživného, pričom v konaní nebolo preukázané, že by mal navrhovateľ aj iné príjmy, ktoré uvádzala v odvolacích námietkach odporkyňa.

V závislosti na takomto rozhodnutí vznikla tu potreba rozhodnutia aj o zročnom výživnom. Pri platení navrhovateľom sumy výživného 100 eur mesačne tak nedoplatok na už zročnom výživnom za obdobie od 22.6.2012 do 16.10.2013 predstavoval 1.760 eur (pomerná časť za mesiac jún 2012 - 9 dní vo výške 60 eur, 6 mesiacov roka 2012, t.j. 6 x 100 eur, 9 mesiacov roka 2013, t.j. 9 x 100 eur a 1 mesiac - október 2013 vo výške 200 eur). Povinnosť na zaplatenie takejto sumy bolo možné rozložiť na splátky v súlade s ustanovením § 160 ods. 1 O.s.p. a tým záverom ustálenej rozhodovacej praxe tunajšieho súdu vo veciach výživného, podľa ktorého je maloletému dieťaťu na prospech, ak sa mu bude dostávať na zročnom výživnom síce menších súm, avšak opakovane a po dlhší čas. Zročné výživné sa má s poukazom na závery ustálenej judikatúry zaplatiť tak, aby podľa možnosti celý dlh bol vyrovnaný približne do troch rokov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ukladajúceho povinnosť. Splátky vo výške 50 eur (pri ktorej dôjde k zaplateniu celej sumy za cca 35 mesiacov), preto rozhodol spôsobom uvedeným v druhej vete výroku tohto rozsudku.

O trovách konania odvolací súd nerozhodoval vzhľadom k spôsobu rozhodnutia o trovách konania súdom prvého stupňa v zmysle § 151 ods. 3 O.s.p..

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednohlasne.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.